

[Knud Jespersen.]

kunne få nogle rettigheder, og så ville man også kunne få noget, der mindede om virksomhedsdemokrati. Er det nu det bedste argument, socialdemokratiet kan finde, at man på toppen af den snak, som jeg ikke tror på, kommer og siger til arbejderne: men indtil I har betalt, så tager vi altså også jeres ret til at stemme om fremtidens løn- og arbejdsvilkår? Der findes ingen undskyldninger for at tillade, at folk, der er så højreorienteret som flertallet i det nuværende folketing er, erstatter arbejdernes kontrol, deres egen medbestemmelse over deres fremtidige løn- og arbejdsvilkår.

Vi afviser altså undskyldninger. Hvis det var sådan, at socialdemokratiet havde brugt sin autoritet, så ville man have tvunget forhandlinger i gang, så ville arbejdsgiverne have været bange — det viste udviklingen i de grafiske områder, og så ville man have været tvunget til at ændre sin nejløsholdning.

Folketinget bliver imidlertid desværre stillet over for et forkert valg. Hvad er det så, man har af godt at give arbejderne, som de ikke selv må have lov til at have nogen medbestemmelse om? Ja, man har forslag om, at løn- og arbejdsvilkårene stort set skal være uændret i de kommende to år. Ja bevares, man går fra 20 kr. i timen for de lavtlønnede til næste år til den formidable sum af 22 kr. i timen. Jeg vil gerne spørge alle, der har talt om omkostningsniveauet og konkurrenceevnen: findes der én i dette høje ting, der finder at denne løn er rimelig, endsige anstændig? Det nægter jeg at tro, og jeg har ellers ikke for høje tanker om det borgerlige flertal. Men så meget vil jeg dog ikke være bekendt at tillægge dem, at de skulle mene, det er en rimelig betaling.

Man fastholder, at der skal ikke ske forandringer, der forringer folke- og invalidepensionisternes vilkår. Nej, det skulle de da også være taknemlige for. I en periode med dyrtid, hvor er de kommet bagefter, hvor de kan klare eksistensen, da får de den trøst, at de skal i al fald ikke have det dårligere. Men

de skal heller ikke have det bedre. Det er virkelig smuk social omsorg for dem, der har slidt og slæbt for at gøre dette land bedre.

Og så har man altså opfundet den tanke, at nu skal tjenestemænd til at betale. Her gemmer man sine forslag bag nogle bemærkninger om ministre og folketingsmænd, departementscheflønninger m. m. Ja men enhver ved vel, at der er flere almindeligt lønnede tjenestemænd i Danmark, end der er departementschefer og folketingsmedlemmer og ministre. Det betyder altså, at det er et flertal af tjenestemændenes forhold, man ad den vej kommer til at forringe.

Jeg vil gerne spørge: er det en fastslået kendsgerning, at man får muligheder for at forhandle for at få gennemført en såkaldt taktregulering for tjenestemændene, hvis dyrtidsordning man vil forringe? Hvis det er en kendsgerning, hvad er da grundlaget for deres eventuelle reguleringer? Jeg adresserer direkte spørgsmålet til arbejdsministeren, for jeg tror, det vil interessere mange af landets normalt lønnede tjenestemænd. Den beregning, vi har kunnet foretage på grundlag af de lovforslag, der ligger, viser en pristalsordning, der indebærer, at nogle tjenestemænd vil kunne miste op til 5.000 kr. på årsbasis. Ja, vil man sige, men det er dem med de høje lønninger. Da svarer jeg: ja men hvis socialdemokratiet er indstillet på, at 200.000 kr. og derover, det er uanstændigt, så lad os tage fat på alle jordspekulanter, der har 30-40 pct. i fortjeneste ved at spekulere i folks mangel på en bolig. Så lad os tage fat på en social udvikling, hvor man ikke stiller grupperne op imod hinanden, men griber ind over for det, der er krisens egentlige årsager. Jeg håber, man vil give mig svar på spørgsmålene.

Social balance, sagde statsministeren, og vi har set, at der i denne bukset er nogle forslag om, at man også skal kigge på bankernes rentemarginal. Så vidt jeg kan læse, så må denne rentemarginal ikke have lov til at komme over 5,5 pct. plus tillæg. Jeg spørger regeringen: er det rigtigt, at 5,5 pct., hvis man tager det over en periode af